

bedre miljø, men mindretallet vender sig imod den institutionalisering af Miljøministeriets overordnede rolle og imod, at interesseorganisationerne skal have formaliseret høringsret, der lægges op til i beslutningsforslaget.

Mindretallet har hæftet sig ved betænkning af december 1992 fra Finansministeriet »Erhvervs- og miljømæssige konsekvenser af offentlig regulering«, hvori man grundigt påpeger de mange problemer, der er knyttet ikke mindst til det statistiske materiale inden for miljøområdet.

Mindretallet betragter det som centralt, at der foregår en bred folkelig debat omkring miljøspørgsmål, og at der tilstræbes en så stor generel viden om miljøforhold som muligt, men mindretallet er af den opfattelse, at beslutningsforslaget vil medføre en administration, der vil vokse og blive formaliseret på en måde, der ikke står i forhold til resultatet.

Derfor afviser mindretallet beslutningsforslaget og understreger, at man i stedet for bør arbejde videre ud fra de linier, som den tidligere regering satte i værk gennem miljøhandlingsplaner, Rio-beslutninger og miljøtiltag i øvrigt.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) kan ikke tilslutte sig beslutningsforslaget.

Mindretallet er enig i, at der såvel er behov for en skærpet opmærksomhed om forhold, der skaber miljømæssig ubalance, som behov for en politik, der styrker hver enkelt persons tilskyndelse til at værne om miljøet. Imidlertid er Fremskridtspartiet uenig i beslutningsforslagets anbefalinger af, hvordan det skal føres ud i livet.

Fremskridtspartiet mener, at beslutningsforslaget har et forkert sigte, idet det store problem i øjeblikket ikke i så høj grad består i at lokalisere, hvori miljøproblemerne findes. Endvidere betragter Fremskridtspartiet beslutningsforslaget som velment, men overflødigt.

Desuden forekommer det, at beslutningsforslaget ikke er helt gennemarbejdet. Således skal der f.eks. ifølge beslutningsforslaget udkomme en årlig miljøredegørelse, der skal indeholde et afsnit om »miljømæssige succeshistorier«. Dette afsnit skal inspirere og opmuntre. Hvis der er behov for at inspirere og opmuntre, må den logiske konsekvens være, at der ligeledes er et behov for at afskrække. Et sådant afsnit er imidlertid ikke nævnt i beslutningsforslaget. En sådan mangel svækker tilliden til kvaliteten af den øvrige del af beslutningsforslaget.

Det overvejende problem i miljøsammenhæng er, at den private ejendomsret er svækket.

Erfaring i stort set alle henseender viser, at en styrkelse af privat ejendomsret tilskynder til at undgå miljøsvineri.

Den typiske indvending mod dette er, at der eksisterer mange eksempler på private multinationale virksomheder, der trods den private ejendomsret ødelægger miljøet. Imidlertid er disse eksempler ofte en understregning af, at den private ejendomsret ikke er tilstrækkelig sikret gennem bl.a. retspraksis. Det er kendt, at der gives forholdsmæssigt meget små straffe for miljøsvineri. En styrkelse af ejendomsretten i miljøsammenhæng kan opnås gennem en ændring af retspraksis, så ejendomsretten i højere grad beskyttes over for overgreb også af miljømæssige karakter.

P.u.v.

AAGE BRUSGAARD,
formand.